

Схибнутий ліс. повість-казка

Соня Атлантова

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Передмова

Дуже довга, але потрібна для розуміння нашої родини і її стосунків зі Схибнутим лісом

Необхідність написати про Схибнутий ліс постала переді мною одного не надто прекрасного вечора. Тоді в мене стався черговий напад прагнення до нормальності. Мій чоловік, вдягнений у шотландську спідницю, малював щось на дощечці кольоровими олівцями. Син тим часом наминав кукурудзяні пластівці, посипаючи їх перцем. Молодша донька намагалася друкувати на клавіатурі язиком. Її старша сестра захопилася створенням аплікації з курячих кісточок, що залишилися після обіду. Квартира наша, як завжди, була встелена шаром папірців, пластиліну, пензликів, брудних штанів, книжок, батарейок, паяльників, вишивальних ниток, іграшок і речей, назви яких я не можу пригадати. А я сиділа в розпачі на стосі підручників, під якими сушився гербарій, і думала свою гірку думу:

— Невже ніколи не будемо ми нормальною родиною, яка мешкає у нормальній домівці?

Саме в цей час син відволікся від пластівців із перцем і запитав:

— Мамо, а скільки коштує справжня волинка?

Я уявила собі, як над оцим безладом лунатиме волинка, і це не додало мені оптимізму.

— Годі! — заволатала я. — Не хочу бути ненормальною! Віднині ви мусите сидіти в інстаграмі як звичайні діти! Ходити вдома у трикотажних костюмчиках! Їсти печиво з чаєм, а хліб із супом! Робити аплікації з кольорового паперу!

Родина припинила свої справи і витріщилася на мене.

— Чому? — з цікавістю запитала старша донька.

Я не дала собі часу на роздуми.

— Тому що так треба! — скрикнула я.

— Кому треба? — перепитала менша дитина.

— Не мені! — хором відповіла решта.

— Але ж так жити не можна! — вирвалося в мене. — Синку, вчора ти прихопив до школи молоток, пацюка й ганчірку, але не взяв жодного підручника. Мені це набридло! Навіщо я восени купувала оте все шкільне приладдя? І де воно?

— Гумки — в морозилці, — відповіла старша донька. — Я роблю з ними досліди.

— Ручку я вставила ляльці в шию, бо в неї відпала голова, — зауважила менша. — А ще по кількох ручках у мене буде витися горох, коли проросте.

— А я вчора приніс зі школи три «дванадцятки»: з біології — за пацюка, з трудового навчання — за молоток і з історії — за доповідь про шматок домотканого полотна. Хіба те, що я приношу додому, не важливіше за те, що я беру до школи? Пацюка, до речі, я додому не приносив, бо він не мій, а позичений.

— Але ж це неправильно! — Не вгавала я. — Ви маєте вирости нормальними людьми!

— Вони мають вирости насамперед розумними, добрими і чесними, — зауважив тато. — Згадай лише історію Схибнутого лісу. А краще запиши її, аби не забути.

— Не хочу писати! — збурилась я. — Хочу взяти віник і навести лад у квартирі!

Та водночас я відчула, що не дуже прагну цим займатися. Але ж треба відповідати за власні слова... Ото створила сама собі халепу! Могла б тимчасово виселити з ванни тритонів і покупатися...

— Діти! — тато став посеред кімнати. У своєму шотландському кілті, з довгим волоссям, він нагадував ватажка повстанців із пригодницького фільму. — Зараз ми разом спробуємо навести порядок. Або принаймні розчистимо доріжку з кухні до вітальні. Бо у мами напад прагнення до нормальності, який може перейти в хронічну форму. А ти, — він звернувся до мене, — сядеш і

занотуєш для нас історію Схибнутого лісу. Хіба марно ми возилися з цим усю відпустку?

Отак скінчився мій черговий потяг до нормального життя. Чоловік із дітьми прибирають (думаю, після цього я ніколи вже не знайду деяких потрібних речей), а я сиджу й записую дивну і ні на що не схожу розповідь про Схибнутий ліс.

Одного літа ми, як справжня поважна родина, вирішили поїхати на море. Наша машина, завалена купою непотребу і кількома необхідними речами (які мені ледь-ледь пощастило запхати), вирушила вранці. Ми всі були, що й казати, не в найкращому гуморі. Менша дитина воліла спати і намагалася влягтися головою на брата, а ногами на сестру. Старші натомість відчували непереборне бажання посваритися. Менша сестра посередині неабияк їм у цій справі заважала, отже, їй перепало з обох боків. Тато чомусь виказав палкий протест проти синових ніг у себе на вухах. Я хвилювалася, що забула в'язальні спиці номер п'ять. Ми всі репетували, збурювалися, сварилися... Зрештою, тато зупинив машину на узбіччі й виголосив, що не здатний кермувати в таких умовах, і якщо це називається літнім відпочинком, то він би краще волів провести кілька тижнів, веслуючи на галері. Син виліз із машини і виказав думку, що він узагалі не бачить нічого позитивного у поїздки на море. Дівчата, перебиваючи одна одну, заканючили, що вони хочуть їсти, пити, спати, вдягти теплий светр, зняти сандалі й...

Не пам'ятаю, хто перший заявив: якщо ми всі не хочемо їхати, то варто було б залишитися в місті. Або поїхати кудись, куди ми справді хочемо потрапити. Син сказав, що було б непогано провести літо у старій фортеці. Старша донька висловилася на користь невеликого скромного палацу, а менша виказала бажання оселитися у хатинці на курячих ніжках. Тато наполягав на галері, а я відчула, що мені вже байдуже. Коли ми всі стомилися стояти на узбіччі й

сперечатися, тато загнав нас у машину і сказав, що поверне у перший-ліпший поворот праворуч і їхатиме доти, доки усі не заспокояться. Де це станеться, там ми й відпочиватимемо улітку, і це його останнє батьківське слово.

Утім, слів було сказано ще багато. У першому селі, де всі трохи с тихли, тато виказав протест проти архітектурного ансамблю будинку культури. Він сказав, що не може відпочивати влітку біля цієї невдалої радянської пародії на Парфенон. У другому селі всі побачені нами кури були білого кольору, і старша донька заявила, що бажає хоч якогось різноманіття. У третьому селі син вибіг до крамниці по воду і рішуче не погодився з формою носа продавчині.

— Розумісте, це невихований, сердитий і агресивний ніс! — пояснив він. — Я не зможу відпочивати поряд із таким носом!

Майже до вечора ми їхали, зупинялися і критикували одне село за іншим. Переїжджали ліси, луки, річки в очікуванні якогось неймовірного місця, але щоразу знаходили заперечення. Я заспокоювала себе тим, що врешті ми просто поїдемо додому. Аж тут під машиною щось кекнуло, запахло паленою гумою, і тато зупинився біля занедбанної блаженської хатки під стріхою.

— Нормальні люди пробивають одне колесо, — зітхнув тато. — Вітаю, ми пробили відразу два.

— Тому що ми ненормальні, — сказав син, вилазячи з машини. — І поїздка в нас якась божевільна, і ми самі схибнуті, й навіть колеса в нас пробиваються неправильно.

— Ненормальні? — почувся хрипкий голосок за деревом. — Тоді ласкаво просимо до нас.

Біля дороги стояла руда лисиця і махала нам лапою. Ми покрутили головами і вирішили, що нам примарилось.

Отже, того дня ми попросилися заночувати у блаженській хатці на околиці Схибнутого лісу. Бабуся навіть знайшла для нас дві ковдри й одну подушку. Усе це ми віддали дітям, а самі вкрилися великим

махровим рушником, який випадково опинився згори багажника. Під голову я примостила якусь торбинку. Як з'ясувалося пізніше, там було причадалля для риболовлі. На ранок торба була міцно припнута до моєї потилиці гачком.

Гуму обіцяли залатати не раніше ніж за тиждень. Діти лазили по лопухах, брудні й подряпані. Сніданок складався з банки кисляку. Мене потроху охоплював відчай.

• • •

Далі — у повній книжці «Схибнутий ліс. повість-казка».
nashaknyga.com.ua